

DEL 4 AL 13 DE
NOVEMBRE DE 2021
I DEL 6 AL 8
DE MAIG DE 2022

@Alice Brazzit

NÚRIA GUIU

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

Núria Guiu es va graduar en dansa clàssica a l'Institut del Teatre de Barcelona. És professora certificada de loga Iyengar i estudiant del Grau d'Antropologia i Evolució humana a la Universitat de la UOC (Barcelona).

Com a ballarina, ha col·laborat amb companyies com Cullberg Ballet, Gisèle Vienne, Carte Blanche Dance Company, Batsheva Dance Company (*Kamuyot/Riksteatern*), Ingri Fiksdal, Jasmin Vardimon, La Veronal i Kobalt Works, entre d'altres.

Núria Guiu ha treballat com a assistent artística de la peça *Arco Renz*, de Gisèle Vienne, i també com a intèrpret d'algunes de les seves creacions (*Crowd* i *This Is How You Will Disappear*).

Des de 2012 s'interessa per la coreografia i indaga en la relació cos-poder-digitalitat. Com a coreògrafa, ha creat la peça curta per a Carte Blanche *La Muda* el 2012. Després va seguir *Portal*, un solo en col·laboració amb el músic noruec Gisle Martens Meyer que es va estrenar a l'Oktoberdans de Noruega el 2014. Posteriorment va presentar *Likes*, un solo que ha estat seleccionat per la plataforma europea Aerowaves 2018 i ha guanyat diversos premis. Els seus últims treballs són *Spiritual Boyfriends*, estrenat al Festival Grec de Barcelona 2020, i *Futuralgia*, una peça de grup comissionada per *Unusual Symptoms* del Dance Theater Bremen (2020).

Núria Guiu és artista resident al Mercat de les Flors de 2021 a 2023.

4, 5, 6,
7, 12 I 13
DE NOVENBRE
Una hora abans
de les funcions
Foyer
Gratuit

EXPOSICIÓ

Núria Guiu ha creat *Spiritual Boyfriends* en paral·lel a la recerca i realització d'un treball d'antropologia visual; es tracta d'un arxiu fotogràfic sobre la iconografia del ioga i la seva construcció històrica. Aquest arxiu està format majoritàriament per imatges que vagaregen pel món virtual. Són imatges pobres*, pixelades, comprimides, de vegades descatalogades, d'altres copiades i re-apropriades per diaris digitals, blocs personals d'usuaris, escoles o empreses comercials i de merchandising sobre el ioga, els seus accessoris i el cos com a cultura de la teràpia, de la salut, de l'esport, la moda, l'espiritualitat o la mercaderia.

Aquesta recerca fotogràfica s'ha inspirat en referents teòrics com ara el llibre de l'antropòleg Joseph S. Alter, *Yoga in Modern India*, o el llibre *Yoga in the Modern World*, de Mark Singleton i Jean Byrne, entre d'altres.

*Hito Steyerl, 2012. *Los condenados de la pantalla*

SPIRITUAL BOYFRIENDS

4 I 5 DE NOVENBRE
20:30 H
SALA MAC
55 MIN
16 €

Dos anys després de *Likes*, Núria Guiu va crear el solo *Spiritual Boyfriends* per continuar amb la recerca en torn la relació cos i poder. L'espiritualitat, i concretament la pràctica del ioga, és el marc contextual que utilitza per qüestionar polítiques de poder i de control, i tracta l'amor, el desig i l'erotisme com a forma d'experiència espiritual lligada a la construcció de rols de poder a través del cos i la seva imatge. Guiu també qüestiona la digitalitat com a espai de desig, d'alliberament d'impulsos, i es pregunta quin paper hi juga en relació amb allò diví, amb la immaterialitat, l'amor, el poder, les polítiques neoliberals i les seves tècniques de control social i vigilància. La peça es va estrenar al festival Grec de 2020.

Direcció i performer Núria Guiu / **Assessorament artístic** Esther Freixa, Sònia Gómez / **Acompanyament dramaturgic** Lluç Ubach / **Disseny escenografia** Lola Belles / **Assessorament vestuari** Lola Belles / **Disseny llum** Joana Serra / **Assistència tècnica** Sergio Roca / **Acompanyament i producció en gira** La noche dentro (Haizea Arrizabalaga i Aixa González) / **Agraïments** Clàudia Mirambell, Alicia Kopf, Telemancrec, Carles Decors, Clàudia Brufau, Søren Evinson

Coproducció Festival Grec de Barcelona, La Briqueterie CDCN du Val-de-Marne / **Residències** Sala Hiroshima, La Caldera Les Corts, Graner fàbrica de creació, Cra'p, La Briqueterie CDCN

Aquest espectacle forma part del cicle HACER HISTORIA(S) Vol. 4

LIKES

Likes parteix de l'anàlisi de dos dels fenòmens més populars de Youtube: el cover dance i els tutorials i vídeos sobre les diferents tècniques de ioga. Des d'una perspectiva socio-antropològica, l'artista aborda el públic amb un discurs sobre el valor social d'un *like* en les nostres societats digitals. Aquesta peça va ser seleccionada per la plataforma europea de suport a la dansa Aerowaves 2018 i va rebre una menció especial com a la millor interpretació de dansa en els Premis Ciutat de Barcelona 2018, així com el Premi de la Crítica 2018 com a millor solo o el Premi Dansacat 2020; s'ha representat en nombroses ocasions amb molt bones crítiques.

“Una construcció brillant de discurs, sostinguda per una ballarina d'excel·lent i sobrada competència corporal: no és només perquè la seva tècnica dancística sigui depurada i efectiva; és sobretot perquè expressa amb el seu cos tot aquest altre contingut —reflexió o tesi— que allibera per fi la dansa del discurs de la paraula.”

Jordi Sora, Escena de la memòria

Direcció, coreografia i performer Núria Guiu Sagarra /
Assistència artística Esther Freixa i Sònia Gómez /
Assistència tècnica Carles Borràs i Sergio Roca /
Assessorament vestuari Néstor Reina / **Foto i vídeo**
Alice Brazzit / **Disseny llum i edició** música Núria Guiu
Sagarra (Byetone, William Basinski, Mike Posner,
Ed Sheeran) / **Acompanyament i producció en gira**
La noche dentro (Haizea Arrizabalaga i Aixa González)

Projecte en residència a Cra'p, Konvent.O, Espai
Bokashi, La Blanca i Sala Hiroshima de Barcelona

12 I 13 DE NOVEMBRE
20 H
SALA PB
50 MIN
12 €

CYBEREXORCISME

Cyberexorcisme és una peça de grup de Núria Guiu en col·laboració amb 5 ballarinxs / TikTokers que s'estrena al maig de 2022 al Mercat de les Flors de Barcelona. Es tracta d'una continuació dels seus anteriors treballs en solitari, Likes i Spiritual Boyfriends.

La relació entre cos-imatge-poder-digitalitat ha estat un dels eixos més presents en els darrers treballs de Núria, els quals reflexionen sobre la construcció de la mirada i la identitat, la representació del cos social i el poder de les imatges i datificació dels cossos, en especial a través de les xarxes socials.

Cyberexorcisme pren com a base de recerca l'aplicació Tik Tok i té com a objectiu desplaçar i fisicalitzar els mecanismes i les eines coreogràfiques de l'aplicació des d'Internet a l'escenari.

DEL 6 AL 8 DE MAIG
20 H. DG 18 H
SALA MAC
DURADA A CONFIRMAR
16 €

“M’interessa la idea de ser posseït: com les imatges que veiem als nostres dispositius mòbils acaben mutant, traspasant la nostra pell, convertint-se en afectes, creant-nos mentre nosaltres les creem a elles. No es tracta de veure internet com un fenomen diabòlic, com la paraula “exorcisme” suggeriria, sinó d’exorcitzar –és a dir expressar i esprémer– les imatges, els mecanismes, les corporalitats volatilitzades per Internet. La pregunta és com treure-les d’aquest mitjà aplanat i individual de la pantalla, col·locant-les al nostre cos o en un nou espai compartit, que inclou també un públic teatral. L’objecte de l’exorcisme és l’ànima, en aquest cas l’ànima del mitjà o cos que és el nostre mòbil.”

Xarxes de diseg

Entrevista de Roberto Fratini

Direcció Núria Guiu / **Coreografia** Núria Guiu en col·laboració amb les ballarinxs / **Ballarines** Mauro Cyan, Berta Pascual, Francesco Palmitesta, Berta Martínez, Carlos G.Corchia / **Assistència coreogràfica** Salva Sanchis / **Disseny d'espai i vestuari** Lola Belles i Víctor Colmenero / **Disseny de llums** Joana Serra / **Coordinació tècnica** Sergio Roca Saiz / **Acompanyament i producció en gira** La noche dentro (Halzea Arrizabalaga i Aixa González)

UNA HORA ABANS

Sessió d'introducció a l'espectacle
Coordina BdDansa. Explicadansa

DISSABTE 7 DE MAIG

19 H
Sala SG
Gratuit amb inscripció prèvia
Aforament limitat

Pots seguir l'activitat en streaming al canal de YouTube del Mercat de les Flors

XARXES DE DESIG

Roberto Fratini: Ets autora de *Likes*, una de les millors peces que he vist sobre els nous protocols del solipsisme: com funciona el patrimoni occidental de la soledat en temps d'hiperconnectivitat i socialització de l'aïllament? Podríem definir *Likes* com un apòleg coreogràfic sobre la «postsolledat» (un neologisme que m'acabo d'inventar)? De quina soledat parlem?

Núria Guiu: Potser és el desig. Quan es té el desig d'estar íntimament acompanyat i, pel que sigui, aquest acompanyament no es produeix, s'origina una solitud forçada. A les xarxes socials, almenys aparentment, aquest acostament sí que es dona: t'atorguen la sensació de poder intimar amb els teus familiars i amics a l'altra punta del món, i això ho he experimentat personalment, perquè he estat fora molt de temps. Però, alhora, t'adones que això existeix únicament en certa manera, perquè només passa per aquesta paraula que cau a través del mòbil.

RF: Durant la crisi de la COVID-19, et va semblar que tots aquests paradigmes «postsolitaris» s'estenien?

NG: Crec que més aviat la crisi ha confirmat una tendència que ja existia. La solitud es va fer palesa com un fet comú. En fer-la global, el context donava l'opció d'expressar una necessitat que només esperava un pretext per airejar-se i que anteriorment ens resistíem a declarar. Va sortir com a pressió.

RF: *Likes* és com un experiment d'antropologia immersiva en l'univers de la hiperconnectivitat. La paradoxa d'aquest estudi de camp al ciberespai és diferent de la norma general de l'antropologia immersiva clàssica, que consisteix a anar a viure directament a la tribu per estudiar-la des de l'interior? O és exactament el mateix perquè parlem d'una altra tribu?

NG: És important no descartar la consistència social del tipus de comunitats —a internet n'hi ha moltes— que, malgrat no ser tàctils, existeixen per les xarxes. Simplement, com que són virtuals, s'han de viure d'una altra manera. Això genera algunes contradiccions amb una mateixa. *Likes* lidiava en específic amb la del cover dance, dels tutorials de ioga, etc.

RF: Em sembla interessant llançar el cos a la batalla, però fer-ho en un mitjà immaterial per definició, on el cos sempre és sintetitzat, reeditat, republicat, reemès. A *Likes* el cos es deixa modificar radicalment per la freqüentació quotidiana i de vegades compulsiva d'aquesta incorporèit, en un univers ple de fantasmagories, dobles, reproduccions...

NG: ...i ple de la fantasmagoria de les imatges.

RF: Sempre em demano què et motiva, tenint una aventura d'interpretar tan extensa en companyies molt representatives de certs formats coreogràfics, a treballar majoritàriament des de la soledat.

NG: La confiança sempre l'he haguda de treballar abans amb mi mateixa per traslladar-la després als altres. Ara mateix n'estic tipa, d'entrar a l'estudi i veure'm sola. Em sento preparada i amb ganes de començar a compartir. Per a mi ha estat tot un procés trobar el meu propi llenguatge i recollir el que he anat sembrant i aprenent d'altres coreògrafs i companyies. És un procés molt lent de destil·lació. Hi ha coses que estic processant ara de coreògrafs amb els quals vaig treballar fa deu anys. Sento que ara estic trobant com s'ha transformat en mi allò que vaig aprendre amb ells. Després hi ha un aspecte pràctic del solisme: he fet molts solos, perquè durant molt de temps no tenia manera de subvencionar organigrames més amplis. Em vaig preguntar què podia fer jo sola, a casa meva i sense tenir res, mentre viatjava d'un projecte a un altre. Anava pensant, cultivant idees. Tenia la sensació que podia esbrinar el meu temps, però no em vaig sentir amb el dret, sense disposar de recursos, d'explotar altres intèrprets. Vaig trigar dos o tres anys a crear cadascun dels meus solos, i ho vaig fer sense diners. Com havia d'imposar el mateix a altres persones?

RF: Per això, crec, el teu discurs sobre coreografia i connectivitat parla invariablement de precarietat. L'era de la connectivitat és també l'era del proletariat sistèmic, del neoproletariat de xarxes o infoproletariat. No em refereixo només a l'escassetat dels recursos materials, sinó a una altra pobresa: l'absència de l'estabilitat espaciotemporal que permet concebre la feina en termes tradicionals. La creació es fa cada cop més en solitud i a correuita.

NG: Per això em sembla bonic tocar i rescatar les pràctiques dansístiques que es donen al ciberespai, no només per criticar-les, sinó també per elevar-les. Crec que hi ha tot un fenomen de cultura popular que s'està estenent a través d'internet, que sembla cultura «baixa», però que és prou més que això. Ara mateix estic treballant amb un tiktok italià que es va formar com a ballarí, va venir a Espanya i li va costar molt trobar una manera d'entrar al circuit. Al confinament va trobar un lloc per expressar-se, va aconseguir seguidors i les coses li van començar a anar millor. El ciberespai s'anomena així perquè concedeix espai, o perquè obre espais no existents.

RF: De fet, totes les teves peces parlen del desig i de les xarxes ciberespacials. No parlo només del desig eròtic prominent als fòrums telemàtics, sinó també del desig d'amor, de reconeixement, d'autoexpressió. El desig és el combustible immaterial de tot un univers sense cos.

NG: També és desig de sobreviure, de guanyar-se la vida. Estic molt discutida amb aquest tema. Passa que, sovint, per ser trencador, l'art contemporani esdevé elitista. Crear un art d'elit és una cosa que no em puc permetre.

RF: Crec que ens hem acostumat a pensar en la dansa contemporània com un fi en si mateix: tu ho tractes com un mitjà, i fent coreografia d'un mitjà de mitjans com internet acabes dient alguna cosa sobre la «medialitat» o «mediumnitat» de la coreografia. Procura que el medi no quedi ni amagat ni defugit.

NG: Es tracta de no amagar aquest mecanisme, sinó de fer-lo palès i jugar-hi. En mig de la cover dance aquest procés és molt evident: el criteri del mèrit d'allò que fas és la quantitat de capital immaterial de popularitat, mesurat en likes, que aconseguixis a través d'això. Al medi artístic fem dansa, però ens molesta que ens diguin que l'estem utilitzant per aconseguir èxit i prosperitat. La pregunta és fins a quin punt acabo jo venent-me a tots dos sistemes.

RF: D'una banda, la hipocresia del mercat artístic i, de l'altra, el cinisme del comerç de sí en línia... I els punts de desig que es poden estendre entre aquests dos punts.

NG: Es tracta precisament de viure en el medi, en la contradicció. En aquest interval una no s'acaba de situar mai i de vegades està desencaixada.

RF: Crec que això també es relaciona amb l'ambivalència de ser alhora coreògrafa i performer. El teu treball parla de com un ordre, fins i tot un «algorisme» existencial, a poc a poc es transfigura en una mena de desordre, en un fenomen dionisiac: del mètode a la bogeria, del control al descontrol, de la demostració a la fragilitat.

NG: Quan hi ha molt de control surt inevitablement el desig oposat, d'explotar, de voler rebentar les pressions a què estem exposats el dia a dia. Crec que l'ésser humà sempre busca llocs per on fugir, i crec que internet és precisament un lloc on les pulsions i els desitjos de les persones troben una via de fugida, de desfogament. Hi ha un llibre de David Le Breton, *Disparaître de soi*, que parla de les diferents formes d'evasió d'un mateix que conceben els éssers humans. Una d'aquestes maneres és, segurament, internet: obres una porta i pots ser moltes coses, presentar-te d'altres maneres, satisfer certs desitjos. He après a deixar que el cos parli, o a veure quina relació té el text amb el cos. És possible que el meu cos em contradigui.

RF: Així doncs, *Likes* consisteix inicialment a ensenyar-nos el que has trobat, i ens acaba ensenyant com aconseguixes perdre't a tu mateixa. El discurs naufraga en un oceà de carnalitat.

NG: Hi ha una diferència sensible entre allò que aprenem discursivament i allò que incorporem. S'obren esquerdes, fissures a les quals la paraula no arriba: un camp més emocional, més fràgil, més suggeridor. El que he explicat surt de mare, perquè el cos li pot i em pot.

RF: Als teus títols jugues gairebé sempre amb la nomenclatura de les xarxes: *likes*, *spam*, *portal*, *login*...

NG: Em va pegar per la volatilitat d'internet. N'hi ha a la dansa, d'abstracció, de volada, i de vegades una tendència a ser exageradament críptics. Amb els títols intento ser força directa. M'apassionen els fenòmens que apareixen i es viralitzen. Internet obre infinites possibilitats de formats, objectes i projectes. Però, sobretot, m'interessa traslladar al cos coses que estan succeint en aquest espai volàtil, coses que ja encarnem: les imatges són nòmades, són al mòbil i, de sobte, sense saber com, són al teu cos.

RF: En algun moment has citat un text de Douglas Rushkoff, en què es presenta el concepte de *digiphrenia*. Rushkoff diu que les xarxes produeixen una mena d'embraguesa addictiva: la sobreexposició; en lloc de persuadir-nos a tenir més prudència, poden fer que alguna cosa a dins nostre es desinhibeixi fins a límits inimaginables. Internet és un espai proverbialment horitzontal, on cadascú viu una mise en abyme, que és un fenomen típicament vertical. Penso en el vídeo de Gisle Martens Meyer que va utilitzar a Portal del 2015: pantalles dins de pantalles dins de pantalles, en una sèrie hipnòtica. És un retrat molt poètic del que ens passa navegant per les xarxes: creiem que estem recorrent la superfície d'un oceà, però en realitat recorrem

una seqüència de llindars, un laberint vertical, un abisme d'interfícies. Si hi busseges sempre t'acabes trobant a tu mateix en nivells més profunds (o més baixos i abjectes) que el nivell d'on procedeixes. Crec que et demanes què ens queda de nosaltres després de la travessia; quines cotes d'ànima hem perdut, quines cotes de cos adquirim en cada baula d'aquest descens. Em recorda una mica el concepte d'«imatges pobres» plasmat per Hito Steyerl. Internet ens converteix en proletariat icònic: el valor fantasmal de la nostra imatge disseminada és directament proporcional a la seva pèrdua de valor comercial i brillantor tècnica.

NG: Alhora, aquesta pobresa atorga a les imatges craquejades quelcom més físic i humà. En una imatge pobra sempre sentiràs el cos, l'escassetat de recursos i el gest dels qui l'han craquejat i piratejat. És un altre traspàs d'allò digital a allò físic o corpori, que les xarxes intenten controlar i administrar. La qüestió és que no tothom té un poder d'adquisició que li permeti esdevenir avatar de si mateix. Acaba essent una altra qüestió classista. Així, sembla que internet condemna els pobres a una mena de lletjor en relació amb un cànon de bellesa que la mateixa internet produeix, difon i defensa...

RF: A propòsit de fantasmes, parlem una mica, ara, de *Spiritual Boyfriend*: es pot considerar en part un *spin-off* de *Likes*, on ja hi havia material inherent al ioga?

NG: Comparteix amb *Likes* un discurs sobre la representació cultural del cos, de veure com certes representacions del cos tenen un poder o exerceixen una funció de poder en la manera de relacionar-se amb els altres. Vaig ajuntar aquest tema amb la idea d'espiritualitat, que m'interessava perquè alhora té a veure amb allò volàtil, és a dir, amb una altra forma de virtualitat. He treballat sobre la corporeïtzació de tot això: sobre com espiritualitat i virtualitat acaben encarnant-se, col·locant-se en el teu cos i exercint un poder o carisma.

RF: En suma, hi ha una analogia paradoxal entre l'ús de les xarxes i el ioga, una pràctica somàtica que apunta tot el temps a efectes i llocs de naturalesa espiritual i immaterial. Crec que per això la teva feina insisteix tant en la noció de marc. No només perquè la pantalla sigui el rectangle que resumeix tots els rectangles de la història de la figuració, sinó perquè rectangles són també les estoretes de ioga i tots els marcs buits que sovint apareixen a les teves peces: tot allò que ens enquadra i ens «edita». Tot allò que, d'altra banda, ens treu del marc, o literalment ens desborda. La cultura del ioga s'ha banalitzat molt la darrera dècada: l'ànima s'ha cosificat o esdevingut un servei. Tota la performance d'internet és produir-se i ser el primer consumidor d'aquest espectacle identitari.

NG: Jo em sentia en forta contradicció amb tot el que descrius —banalització, capitalització, comercialització de la idea d'espiritualitat— i amb tot el màrqueting inherent. D'altra banda, em va fer entrar en un conflicte aprendre que les postures del ioga provenien d'una disciplina de la gimnàstica. Al començament es relacionava amb una cultura ancestral. Però la cultura física del ioga està relacionada amb un fenomen modern com la gimnàstica sueca, i es difon a partir de la colonització britànica de l'Índia. La revelació va ser descobrir que ni el ioga no era tan pur, ni nosaltres tan pervertits.

RF: A *Spiritual Boyfriend* hi ha la imatge bella d'un dron. Se'm va acudir que l'ànima, en la nostra cosmovisió, s'ha acabat assemblant cada vegada més a un dron, el vol del qual programem perquè ens observi des de dalt i eventualment ens enregistri...

NG: És una nova versió de Déu, o una nova metàfora tècnica del procés d'elevació inherent al ioga, o una nova metàfora d'internet, que ens observa, ens reproduceix i ens vigila constantment. És la imatge d'un poder que és immens perquè, tot i que no et toca, t'està movent. De fet, hi ha una forta semblança entre la política neoliberal i la criptopolítica intrínseca a les retòriques New Age del ioga, que insisteixen tota l'estona que el poder és en tu mateix, que tu ets el creador del teu camí aquí i ara, que tens el poder de canviar-lo. Aquesta retòrica et fa responsable únic —fins i tot culpable— de la vida que estàs vivint.

RF: Apunta, de fet, a més precarietat.

NG: No és estrany que el ioga es popularitzés tant en un moment tan neoliberal. Va ser un match perfecte.

RF: Així doncs, la pràctica del ioga acaba confluint amb les pràctiques actuals de fabricació de la subjectivitat. Ets una empresa que pot cotitzar i l'índex de la teva cotització és la felicitat, el benestar i la bellesa. Alhora, les pràctiques espirituals serveixen de fàrmac: tens una vida precaritzada, però et pots agafar a diferents tecnologies o receptes pràctiques de consol i compensació.

NG: Com diu Paul Preciado, de fet hi ha certa farmacopornografia en l'actual rush de les somàtiques.

RF: Per què has decidit incloure la noció d'exorcisme en la teva pròxima creació?

NG: M'interessa la idea de ser posseït: com les imatges que veiem als nostres dispositius mòbils acaben mutant, traspasant la nostra pell, convertint-se en afectes, creant-nos mentre nosaltres les creem a elles. Es tracta d'exorcitzar, és a dir, expressar i esprémer les imatges, els mecanismes, les corporalitats volatilitzades per

internet. La pregunta és com treure-les d'aquest mitjà aplanat i individual de la pantalla i col·locar-les al nostre cos o en un nou espai compartit. L'objecte de l'exorcisme és «l'ànima» d'un mitjà que és el mòbil.

RF: El naixement dels webs socials va resoldre la crisi del sector telemàtic i ens va convertir en productors/consumidors (prosumers) de contingut. Internet deixava de ser un mitjà (o medium) unilateral i obtús: podies ficar-te al medi produint contingut. El teu treball parla tota l'estona de la nostra relació amb les imatges tècniques: de com hi entrem, de com se'ns figuren a dins, de com ens les traiem, de com en sortim. És una lògica gairebé religiosa, feta de fenòmens d'exorcisme i endorcisme.

NG: Alhora, aquesta dialèctica ens remet a l'antropologia, que ensenya a veure i analitzar les coses des de l'interior. Prefereixo parlar d'una cosa deixant-m'hi posseir. A *Cyberexorcisme* treballa amb els qui ja coneixen i practiquen el medi des de dins, tiktokers «navegats». Habitarem l'aplicació practicant-ne tots els protocols, les trends, les danses i els mecanismes. I, a partir d'aquí, ens deixarem posseir.

RF: La gent sol pensar en l'exorcisme cinematogràficament, en termes d'agitació i descontrol. Però l'endorcisme i l'exorcisme religiosos són rituals molt formularis i metòdics: actes de programació i desprogramació. No hi ha res més repetitiu.

NG: De fet, internet i les seves aplicacions són «armes de reproducció massiva». TikTok és com un mantra visual. Els continguts es veuen i es tornen a veure, hi ha covers de covers i transfiguracions imprevistes: la dansa que has vist mil vegades apareix de sobte en un anunci comercial.

RF: Els consumidors compulsius de TikTok que veus als mitjans públics de transport semblen literalment encisats pel medi...

NG: De fet, estan abduïts pel gest gairebé religiós, per la pregària o la meditació que és fer *scroll*.

Roberto Fratini

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

CONSORCI FORMAT PER

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL·LABORADORS

CATALUNYA
RÀDIO

el Periòdic

betevé

TimeOut
BARCELONA

ara.cat

RADIO
PRIMAVERA
SOUND

COL·LABOREN

Sabadell
Fundació

VERI
AJUDA PER AL PRINYER

AMB ELS CIRCUITS DE CREACIÓ

circusnext
EUROPEAN CIRCUS LABEL

aerowaves
dance across europe

EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS

EDN
European
Dancehouse
Network

Co-funded by the
Creative Europe MEDIA Programme
of the European Union

DANCE ON
PASS ON
DREAM ON

MUSEUMS